

Arhiv Bos. krajine B. Luka

ABK 209-016-070

AHMET SITNICA

Rodjen sam 1900. godine kod Ključa, mjesto Sitnica, a u Banjaluku sam došao u svojoj šestoj ili sedmoj godini života. Po zanimanju sam bio obučar i radio kod privatnih poslodavaca. Stanujem u Kozarskoj ulici br.50.

1916. godine pošao sam da učim zanat. 1920. godine, nakon što sam već izučio zanat, učestvovao sam u štrajku 1920. godine, koji smo ali izgubili, iako je njime rukovodio Jakov Lastrić, koji ga je u stvari i upropastio. Mi smo tada radili u Konzumnoj zadrugi, gdje smo se inače i snabdjevali sa svim što nam je bilo potrebno za život, a bio sam i član te Zadruge.. Iz Zadruge smo onda išli na posao gdje ga je ko dobio.

Djelovo sam i u "Pela-giću", odmah po njegovu osnutku 1927/28. godine i pjevao u horu. Odlazio sam i u Radnički dom, ali nisam se mogao mnogo posvećivati tom radu, jer sam imao veliku obitelj, morao brinuti o njoj, a sam sam zaradjivao i brinuo o njoj. Odlazio sam i u Radnički sportski klub BORAC. Sjećam se ijednog incidenta prilikom utakmica "Krajišnika" i "Borca", kada je došlo do tuče između igrača oba kluba, pa sam i ja jednog igrača "Krajišnika" udario.

Prisjećam se i jedne nemile zgrade prilikom štrajka 1920. godine, kada je policijski narednik Bajer udario Ejuba Galešića, učesnika štrajka, sabljom, a taj je znak Galešić nosio do smrti.

1935/36. organizovan je štrajk kožarskih radnika. Za vrijeme štrajka hranili smo se sa kazana na igralištu "Borca", ali štrajk je samo djelimično uspio.

1940. godine radio sam kod ijednog obučarskog privatnika u Prnjavoru, ali sam učestvovao u štrajku obučarskih radnika u Banjaluci. Sjećam se da su u štrajku učestvovao i Ibro Karabegović,

Rifat Šljivić, Ibrahim Mašić i Stanko Bjelajac.

U Partiju sam primljen u jesen 1940. godine. Ta je partijska ćelija djelovala pri Sindikalnoj podružnici kožarskih radnika. U Partiju me primio Muhamed Kazas, koji je u to vrijeme bio sekretar ćelije. U mojoj ćeliji bili su još: Dedo Gazić, Teufik Kadenić-Cinkara, Edhem - Leda Karabegović, Ljubo Babić, koji je bio zadužen za ideološko-politički rad za našu ćeliju. Održavali smo sastanke u stanu Ljube Babića u Biskupskoj palati. Stan ovaio je u potkrovlju. Upoznavali smo se sa političkom situacijom, preradjivali smo razne materijale, raspravljali o priprema za rat. Sjećam se da je Ljubo Babić imao stan i kod Mustafe Alihodžića (u Džolu).

Partijske organizacije su formirane po strukovnim odborima sindikata, ka kasnije su djelovale na terenu. Sjećam se jednog sastanka koji smo održali u Gornjem Šeheru, a prisustvovao mu je i drug Djuro Pucar-Stari. Bilo je to početkom 1941. godine. Na tom sastanku, pored druga Starog, bili su prisutni Ljubo Babić, ja i ostali iz ćelije. Poslije je reorganizovana partijska organizacija i rečeno je da se više neće djelovati po sindikalnoj liniji, već na terenu Gornjeg Šehera, jer smo uglavnom svi i bili iz tog dijela grada. U toj organizaciji smo ostali Dedo Gazić, Muhamed Kazas i ja, a ostali su se odvojili. Kasnije su u toj organizaciji bili Adem Berber, Zaim Isaković, Hasan Seferović (ovaj posljednji je kasnije, u toku rata postao policajnik).

Nakon početka rata, 1941. godine, održan je u mojoj kući sastanak na kojem smo upoznati sa situacijom i svakome od nas je određen zadatak. Na tom sastanku je zaključeno takodje da se grupa najaktivnijih žena uključi u rad. To su bile Nafiza Jaran, Fadila Sitnica, Hatidža Maslo, Munira Turčinhodžić, Fatima Halimić, Museira Hadžifatić. Te smo žene sazvale na sastanak, kome je prisustvovala i Vahida Maglajlić, a prisutan sam bio i ja.. Vahida ih je upoznala

sa njihovim zadacima. Kasnije su dolazile, po potrebi, i Zaga Umičević, Rada Vranješević, Zamma Čejvan. One su obilazile cijeli teren Banjaluke i upiznavale drugarice sa zadacima. Ova grupa žena je odmah započela sa radom na prikupljanju materijala, posebno sanitetskog, lijekova, odjeće i obuće i hrane. - Jedan sabirni centar je bio kod mene i dalje je onda to prenošeno Nazifi Jaran, Danki Halimić i Baručiji. Veza za šumu je bila Nafiza Jaran, rođjena Hadžisaković, te Danko Halimić. Nafiza je imala stalnu vezu sa Velom Miletić, a na vezu su još dolazili Suljo Halakić, Osman Numanović, Blekić Abdusalem.

U početku rata kada su neki drugovi otišli u šumu, krenuo sam i ja zajedno sa Enverom Sarajlićem. ^{Pošli} ~~Idemo~~ smo u kuću Branka Zagorca, ~~u~~ u Han Kolima, ali je pred nas izašao jedan drug i obavjestio nas da ne idemo u kuću, jer su u jednoj sobi bili četnici. U stvari, mi smo već u kuću ušli i bili u toj jednoj sobi, kada su nam rekli da su u drugoj sobi četnici. Mi smo tada iskočili kroz prozor, pobjegli u šumu, a nakon dva današ pošli na Grabu, ispitali situaciju i otišli kući.

Znam da je grupi koja je pobjegla u šumu, istovremeno kada i ja, moja žena nosila hranu u Suturliju. Među njima su bili Kazas, Smajo Fazlić, Idriz Maslo.

Takođe se sjećam da smo odmah početkom rata pravili sjela kodkošija koji su bili naši simpatizeri, pa smo ih tom prilikom upoznawali sa situacijom u svijetu i oni su nam pomagali. Sjećam se tako Ragiba Begovića koji je u kolima u kojima je bio natovaren kukuruz, nosio pušku koju smo mi bili sakrili prije, a da i nije znao što nosi.

U moju kuću materijal su donosili Mustafa Ramić, Žalić Besim, a bilo je i nekoliko žena koje su donosile, ali se nije znalo ko su, jer su žene dolazile pod zarom. Žilić je, na primjer, bio vezan sa Trinkijem, koji je bio u domobranima, i preko njega je dobivao municiju i razno oružje. .

Kada je bila potjera za Ejubom Kobašićem, on je pobjegao prema Gornjem Šeharu, sreo mog sina Asima, koji ga je doveo našoj kući. gdje ga ja moja drugarica primila, Uveče, kada sam došao kući, ja sam se saglasio da ostane kod nas.

Sutradan, po nalogu Zaima i mene, Mafiza Jaran i moja drugarica otišle su majci Ejuba Kobašića i od nje donijele pištolj i municiju. Dok je moja drugarica bila u njihovoj kući, Nazifa je čuvala vani na ulici stražu. Sjećam se da je tom prilikom njegova majka dala i kafe. Sutradan sam ga ja proveo preko Sutrlije u partizane. Uradili smo to tako da sam mu ja dao da nosi kukuruz, kao da idemo u mlin. On je, međjutim, ubrzo poginuo od četničkih ruku.

U početku ustanka jako su bile potrebne baterije, koje smo nabavili u Zagrebu preko Elmaza Turčinhodžića i Mehmeda Bekrića, pa smo dalje slali vezom u Šumu.

Kako u gradu, tako i u Gornjem Šeharu organizovano je bilo prikupljanje Crvene pomoći i mnogi su davali, naročito u Bezistanu, gdje sam ja radio. Najčešće oni koji su davali pomoć, nisu htjeli da se njihova imena bilo gdje zapišu, niti da se zna za njih. Ta se pomoć davala kako prije, tako i u roku rata. Posebno se u davanju pomoći isticao Hasim Begić, ali ni on nije htio da se zna za njegovo ime.

Jednom prilikom je moja drugarica donijela iz grada paket i odnijela preko Vrbasa kod Pere Jakotića, a tamo je radila kćerka Dane Vukalića, koja je taj paket vidla o provalila moju ženu. Prije su dolazile žena Ive Tukića - Ljubica i kćerka Stanka Bjelajca, pa je i njih prijavila. Ihapšena je, pored njih tri, i Ibrahim Baručija. Bilo je to 1942. godine.

Moja je žena bila zatvorena svega 12 dana. Ja sam, naime, preko Edhema Džaferovića, koji je imao poznanstvo sa agentom Dragom Jurišićem (Dragecom), koji je moju ženu saslušavao, istome napravio

Moja je žena imala u zatvoru dobro držanje. Sjećam se da smo je Muhamed Kazas i ja, još davno prije, učili kako se treba držati pred klasnim neprijateljem, da ne smije ništa nikada priznati, jer ako ma šta prizna, još će je više tući i zahtijevati od nje.

One dvije drugarice, koje su bile sa njom hapšene, kasnije su odvedene u logor St. Gradiška gdje su ubijene, a Barudića je pak ubijen u Jasenovcu.

Kada je došlo do puča sa četnicima, naši su drugovi nastojali da se sklope gdje mogu, pa su tako jednu več došli u moju kući Jusuf Terzo Imamović, Selam Blekić-Šandor i Osman Numanović. Ostali su u mojoj kući oko nedelju dana, sve dok nismo uspjeli uspostaviti vezu preko Vrbasa. Preveli smo ih čamcem i oni su otišli u partizane. Prebacili smo ih kod malog mosta, a učinili su to Mustafa Ramić i Besim Zilić.

Po izlasku moje drugarice iz zatvora, počela je potjera za Fahretom Dedićem i Zaimom Jakonićem, koji su se skrivali na Hisetima kod Hodžić Zijada, koji je bio u stvari ustaški agent i pripremio im zamku s ciljem da ih preda ustaškim vlastima. Omedjutim, oni su to osjetili i pobjegli - jedan na jednu, a drugi na drugu stranu. Fahret Dedić je pobjegao pod Vrbas i tamo je uhvaćen, a Zaim je pobjegao u Gornji Šehar i bio sklonjen u mojoj kući skoro dva mjeseca. Naime, u to vrijeme, poslije puča, nisu odmah bile uspostavljene veze sa partizanima. Bilo je dosta naših drugova koji su se krili u Banjaluci, jer nisu mogli da budu prebačeni u to vrijeme u partizane. Čim je veza uspostavljena, mnogi su preko Mene, Dede Hazića i Muje Kušmića prebačeni, preko Klačnica, na Kozaru. Tada, 16.11.1942. godine trebali smo da odemo u partizane i Dedo Gazić i ja. Medjutim, te noći je došlo do velikog hapšenja kožaraca. Ujutro oko 7 sati uhapšeni su Ibro Karabegović, Teufik Jusedžinović, Sranko Bjelajac, Ehem Džaferović. a Dedo i ja smo uhapšeni oko pola noći. No, osim ovih koje sam nabrojao, bilo je i mnogo drugih drugova hapšeno.

Jednom čirilikom, kada je bila potjera za Grozdom Bilanović, pošto je moja drugarica bila dobra s njom, ona se sklonula u našu kuću. Moja žena i ja smo je presvukle u dimije, obukle je kao muslimanku i skrivala se kod nas tako 5-6 dana.

Nakon hapšenja, nas su odveli u ustaško redarstvo u Poljokanovu kuću. Bili smo Dedo i ja zajedno tamo. Prilikom hapšenja nisu mi dozvolili da išta ponese, ali Dedi je uspjelo da uzme deku, pa smo je prostrli i na toj deki spavali na betonu. Uveče su nam ubacili nekog provokatora, koji je simulirao pijanstvo, ali mi nismo pred njim ništa govorili. Sutradan je Dede odveden u samicu. Mane je saslušavao neki agent u gojzericama i sa njima me tukao.

Kada je Zaim bio skriven u našoj kući, jednu su veće došli agenti od ustaške policije. Na sreću, kuću smo uvijek držali zaključano, jer sam uvijek imao skriven neki materijal, pa dok je žena krenula prema vratima i da upita ko lupa, uspjeli smo Zaima ~~skr~~ sakriti u podrum, gdje sam držao kravu i sijeno, a u sjenu iskopan bio tunel, kuda smo sklonili Zaima. Na sreću, nisu ga tamo našli.

U toku istrage, najviše su me pitali za Zaima, ali ja sam se branio da ništa ne znam, pa da ne znam čak ni pisati ni čitati, da imam četvero djece, da ih moram hraniti i meni nije ni do čega. Na ustaškom redarstvu sam ostao do 3. marta 1943. godine.

Kao što je poznato, Adam Turčinović je za mnoge kožarce garantovao. Tako je garantovao za Ibru Karabegovića, Stanka Bjelajca, Teufika Husedžinovića, pa su oni bili pušteni iz zatvora, ali nije htio da garantuje za Dedu i za mene. Kada mi je drugarica dolazila u zatvor i donosila hranu, uvijek me tješila i govorila da se ne bojim, da je Turčinović obećao da će garantovati za mene..

Optužba protiv mene je bila jakao, nekoliko puta su me vodili na saslušanje i tukli, ali ja nisam ništa govorio i stalno se izgovarao na svoju tobožnju nepismenost. Stalno sam bio u podrumu na ustaškom redarstvu i otuda me nisu premještali nigdje.

Sa mnom uz zatvoru, a kasnije i u logoru bili su Sila Grabić i Basim Jaran

Dopuna za period logora:

U logoru u Linzu stanje je već bilo tako ~~teško~~ da smo sa smetlišta pri-
-kupljali ostatke.

(Ahmet Sitnica)

Druga dopuna za ratni period:

Zaim Hadžisaković i ja, kao članovi Parcije često smo se sastajali, razmjenjivali mišljenja, radili zajednički na prikupljanju raznog alata i slali u partizane. Sjedom se da je jednom prilikom Idriz Kovačević otišao u Zagreb gdje je nabavio veliku količinu raznog alata, pa nam je po povratku dao veliku količinu.

Kada sam radio kod privatnog obučara Ahmeta Bojića, napravio sam cipele za Niku Jurinčića i za Muharema Bucića i poslali u partizane.

Suljo, ^{Čukar} ~~Čukar~~ je govorio svugdje gdje je imao prilike protiv partizana, a jednako i njegov sin, pa ga je Saljica Halakić, sa patrolom odveo. Njega su ubili, a sin mu je ostao u partizanima i vjerojatno poginuo.

Meho Silcica pripadao je ustaškom pokretu, a kao aktivnog ustašu koristili smo ga u društvu "Budućnost" da ne bi ustaše vršili teror nad stanovništvom Gornjeg Šehera. ~~idax~~

Pošto je poznavao mnoge komuniste u Gornjem Šeheru, a stalno je saradživao sa ustašama, donesena je odluka da se likvidira. Preko veze je obavješten štab odreda da ga treba likvidirati, pa je u Gornji Šehir došao Jusuf Imamović, zvaní Terzo, postavio kod malog mosta ~~mitraljez~~ mitraljez, a sa njim je došlo još nekoliko partizana. Otišli su u kuću Muharema Sikirića i tamo ga i likvidirali, te se povukli. Ova je akcija izvršena noću.

Negdje 1941. ili 1942. godine imali smo jedan sastanak sa SKOJ-ovcima, među kojima su bili i Suljo B Gazić, brat Dede Gazića, Nijaz Gazić. Dogovoreno je da oni odu u domobrane, a prvom prilikom da prebjegnu partizanima. Dedin brat Stjžo je i otišao, ali kako je radio za partizane, to je bio primjećen od svojih domobranskih starješina, i uhapšen. Odveden je u logor u Lepoglavi, gdje je likvidiran. Nijaz Gazić je uspio da se prebaci u partizane i danas živi kao penzioner negdje u Hrvatskoj, ali ne znam tačno gdje.

(Ahmet Sitnica)

(Sjećanja na period u logorima St.Gradiška, Jasenovac i na logor u Linzu i Štajeru u Austriji)

Uhapšen sam u grupi, koju su pored mene sačinjavali Dedo Gazić, Ibro Karabegović, Teufik Husedjinović, Stanko Bjelajac i Edhem Džaferagić. Poslije istrage, na intervenciju Adema Ručinhodžića, tadašnjeg vlasnika Tvornice obuće, bili su pušteni na slobodu Ibro Karabegović, Stanko Bjelajac i Teufik Husedjinović, dok smo ~~sa~~ mi ostali i dalje zadržani u zatvoru.

Po hapšenju odveđen sam na ustaško redarstvo, koje se nalazilo u bivšoj Poljokanovoj kući kod hotela PALAS. U istražnom zatvoru sam bio ~~od~~ ^{od} 16.11.1942. do 3.3.1943. godine, kada sam otjeran u logor Stara Gradiška, zajedno s Dedom Gazićem. U logoru St. Gradiška zatekao sam, pored ostalih, Dževada Maglajlića, Avdu Čardžića, Mirona Mandrovića, Aziza Muftića, Mehmeda Mešinovića, Jozu Buljana, Sulju Grabića, Mehmeda Pašalića, Cikota Hilmiju i druge.

Prvo sam bio u samici u nastambi u podrumu oko 15 dana, zatim preveđen u sobu kao obućar. U sobi sam zatekao Muharema Terzića iz Bos.Krupe, nekog Mato iz Zagreba, Horvat Ivicu i neke druge kojih se sada ne mogu sjetiti. U toj sobi sam ostao 4 do 5 mjeseci. Poslije toga sam prebačen u sobu u kojoj su bili banjalučani i to: Aziz Muftić, Mehmed Pašalić, Besim Jaran, Hilmija Cikota, Muharem Butić i Daljo Dervišić.

Po dolasku u logor, a nakon petnaestodnevnog boravka u samici, raspoređen sam na utovar cigle, zajedno sa Dedom Gazićem. Tu smo radili dva do tri dana. Na tom radu vidio nas je Dušan ^{Malinović} ~~Karaman~~, koji je preko nadzornog ustaškog starješine Dragića tražio da drug Bedo i ja budemo zaposleni u obućarskoj radionici, što je i učinjeno.

U obućarskoj radionici logora St.Gradiška, poslovodja je bio Dušan Malinović i neki Sado, po nacionalnosti jevrej iz Sarajeva. U radionici su, pored mene i drugog Dedu Gazića, radili: Muharem Terzić iz Bos.Krupe, Horvat Ivica iz Zagreba, neki Matija, odnosno Mate,

takođe iz Zagreba, kao i još neki drugovi iz Zagreba, čijih se ja imena sada ne sjećam.

Po dolasku u logor, obavještani smo od drugova Dževada Maglajlića, Ante Jurinčića, Mehmeda Meš-inovića, Muftića Aziza i drugih, koji su nas upozorili s kim možemo razgovarati i dogovarati se o našim problemima i o situaciji, a te informacije smo dobijali od novodoveđenih drugova iz Banjaluke i Cikota Hilmiye, koji je radio u ustaškoj brijačnici.

U sobi banjalučana koje sam naveo, dogovorili smo se da se hranimo kolektivno, to jest, što je ko dobivao u paketu, ili na bilo koji drugi način, kao na primjer, kada nešto proda za cigarete i sl, da sve to zajedno dijelimo. Jednom prilikom kada je paket došao meni, jeli smo burek, dogodio se ovaj događaj:

Dalko Dervišić nije mogao da proguta komad bureka, pa je to izvadilo iz usta i komadu bureka naša odujicu u kojoj je moja drugarica meni javljala da je u partizane otišao moj sin Asim, kao i još neke informacije.

Najteže sam podnosio fizičke poslove, a naročito istovar šlepova na Savi, kada je trebalo istovarati drva. To se češće događalo, pa i nedjeljom. Naročito je to bilo teško kada su bile vremenske neprilike, jer sam fizički bio slab, a zna se da su ustaše tukli one koji nisu mogli nositi drva.

Prilikom bijega pojedinaca ili grupe logoraša, u logoru su običavali nas istjerivati iz soba na nastupe. Jednom prilikom kada je grupa od šest logora, u kojoj si bila dvojica obučara, pobjegla preko zida iz logora, održan je takav nastup. Izgoneći nas na nastup, koji se održavao u krugu logora, udario je jedan ustaša sa kundačkom po glavi vratu. Tada sam se onesvjestio, pa su me drugovi polijevali vodom. Poznata je činjenica da je prilikom nastupa bilo javnog strijeljanja, pa smo mi izbjegavali takve nastupe i sakrivali se kad je ko mogao u logoru. Isto tako ^{su} imali običaj nastup oglašavati udaranjem o željeznu

šipku.

Hjeđam se da smo jednom prilikom, kada je bio ženski logor kažnjen sa tri dana bez hrane, da smo u muškom logoru organizovali sakupljanje hrane za njih, pa smo preko druga Ante Jurinčića, koji je nosio lijekove za ženski logor, slali u kantama hranu.

U logoru sam najviše se dogovarao sa drugovima: Dževadom Maglajlićem, Dedom Bazićem, Azizom Muftićem, Ivom Horvatom, Mironom Nandrovićem, Antom Jurinčićem i još nekima.

Prilikom napada na Banjaluku i Bos.Gradišku 31.

12. 1943. godine bili smo zatvoreni u naše sobe i nismo smjeli nikuda izlaziti. Jedna granata je proletila kroz našu sobu, ali nije bilo nikakvih žrtava. Poslije drugog napada na Banjaluku, mene je otjeralo, skupa sa još 600 logoraša iz St.Gradiške u Jasenovac. Idući pješice, pokraj Save. neki su jači drugovi i oni koji su bili naprijed, pokušavali skakanjem u Savu da pobjegnu, alixkax koliko sam mogao vidjeti, svaki od njih je bio ubijen u vodi. Takvih je bilo jedno dvadesetak. Par puta sam u pokretu ostajao medju zadnjima, pa sam , da ne bi zaostao, bacao sve sa sebe, pa čak i ruke, samo da mi je lakše da mogu ići, jer koji je ostajao zadnji, bio je ubijen. Kada smo otjerali u logor Jasenovac , bili smo svi iscrpljeni i gladni, čekali smo pred barakom za smještaj oko koje su barake bili svinjci. Muharem Terzić iz Bos.Krupe ugledao je u jednom svinjcu komad misirače prijesne, koju je uzeo i to smo jeli.

Svi smo bili raspoređeni po radionicama na rad. Ja sam kao obuđar bio raspoređjen u obuđarsku radionicu, zajedno sa Muharemom Terzićem, Ismetom Ekićem, neki Adem bio iz Čalinca, i još nekih drugi, čijih se imena sada ne sjeđam. Jednom prilikom, kada je jedan jevrej sašio ustašku kapu, koju nije smio šiti, za cigarete, u radionicu je došao jedan ustaški poslovodja i tražio tog jevreja . Istjerani smo svi iz radionica i na naše oči taj jevrej je obješen, a nama su zaprijetili da će svaki tako proći ako budemo tako radili, Iza tog događaja skoro svaku

~~xxxxxxxx~~

veće je poneko iz radionica odvođen i ubijan.

18. februara 1945. godine , zajedno s Ivom Rolihom, Ismetom Ekićem, Hamidom Jahićem otjeran sam u Austriju u logor kod Beča. Odatle sam otjeran u Linz, u sabirni logor, gdje smo bili ograđeni u žici, a smješteni u barakama. Iz toga su logora mnogi krijonice se probavili ispod žice, odlazili u selo i tražili hranu, pa sam to jednom pokušao i ja, ali sam tom prilikom uhvaćen i odveden u karaulu. Tamo sam bio jako tučen i bijen. Iz tog smo logora mnogi bili raspoređjeni na neke radove izvan Linza. - U samom logoru u Linzu su prilike bile tako teške da smo sa smetlišta prikupljali otpatke.. Prilikom tog raspoređivanja na radove, ja sam određen u Štajer. Radio sam kod jednog privatnika obućara, po porijekli Mađjar, inače veliki fašista. Sada se ne mogu sjetiti njegova imena. Tu sam radio oko dvadesetak dana, a dana 5. aprila došli su Amerikanci, a s druge strane rijeke, ne znam koja je to bila, došli su Rusi 8. aprila. Čim su došli Rusi, odmah su nam saopštili da možemo ići kući. Jedna grupa, među kojima sam bio i ja, krenuli smo prema Jugoslaviji 11. aprila 1945. godine , i došli smo do Mađjarske. Tu smo ustavljeni, jer je sakupljan transport, koji je krenuo za Jugoslaviju 25. aprila 1945. godine. Ne mogu se tačno sjetiti datuma. Pred Zemunom voz je naišao na minu, upravo vagon u kojem sam ja bio. Međutim, ja sam u toku vožnje iz Mađjarske, prebacio se u drugi vagon, jer sam bio u otvorenom vagonu, pa sam radi toga što je kiša padala, prešao u drugi vagon, a vagon u kojem sam ja prije toga bio, udario je na minu. Tu je od tog udara nekoliko naših drugova stradalo izgubivši - neko ruku, neko nogu.

Tek u mjesecu maju smo stigli u Bahjaluku , to jest, poslije njenog oslobođenja.

Po mom dolasku u logor St.Građiška, odmah su mi drugovi prišli i rekli s kim možemo slobodno razgovarati, te da se čuvamo onih koje ne poznamo.

U logoru smo se svakodnevno dogovarali i razmatrali situaciju u logoru i na frontovima, a te smo podatke dobivali od drugova koji su dolazili u logor, kao i od druga Cikote Hilmije, koji je, kao što sam već rekao, radio u ustaškoj brijačnici. Cikota je bio na izvoru podataka kao brijač u oficirskoj brijačnici, pa je slušajući od ustaše i njihovih oficira priče, to nama prenosio. To ga je na kraju koštalo života, jer je poslije prvog napada na Banjaluku, u januaru 1944. godine, odveden iz naše sobe, kojom bilikom je bio ubijen zajedno sa sestrama Bosom i Marom Kapor i Nijazom Salihodžićem. U sobi smo tada bili, pored mene: Butić Muharem, Darvišić Mehmedalija-Dalko, Mešinović Mehmed - Medo, i drugi. Kada su ustaše po noći došli u našu sobu i prozvali Hilminu Cikotu, svi smo strepili koga će još prozvati. Međutim, nisu prozvali nikoga sem njega.

15.februara 2 1978.godine

(Ahmet Sitnica)